

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **NOVA HAUS s.r.o.**, se sídlem Vavrečkova 5262, Zlín, zastoupený JUDr. Miroslavou Kamenickou, advokátkou se sídlem Kostelní 670, Buchlovice, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.2.2015, č.j. 669/1.30/15-3,

takto:

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 18.2.2015, č.j. 669/1.30/15-3, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč k rukám JUDr. Miroslavy Kamenické, advokátky se sídlem Kostelní 670, Buchlovice, ve výši 12 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.2.2015, č.j. 669/1.30/15-3, kterým změnil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 27.11.2014, č.j. 19263/9.30/14-1, co do výše ukládané sankce; ve zbytku odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

I. Podstata věci

Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 27.11.2014, č.j. 19263/9.30/14-1, byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se dopustil tím, že umožnil P. S., J. Z., R. V., J. V. a J. V. vykonávat závislou práci na pracovišti - stavbě Golf Jezera v Ostrožské Nové Vsi mimo pracovněprávní vztah, čímž byl porušen § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“).

Za výše uvedené jednání byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložena pokuta ve výši 750 000 Kč spolu s povinností uhradit náklady řízení.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání. Žalovaný námitky žalobce ohledně skutkových zjištění zamítl, neboť je neshledal důvodné, avšak snížil výši uložené pokuty na 455 000 Kč.

Závěry žalovaného a prvostupňového orgánu nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami a nesprávně věc posoudil.

Žalobce připouští, že pracovní smlouvy a jiné doklady sice při kontrole na pracovišti předloženy nebyly, nicméně byly doloženy dodatečně. Stejně tak bylo doloženo, že za pracovníky byly řádně provedeny odvody. Prvostupňový orgán však odmítl předložené pracovní smlouvy uznat jako důkazy, a to právě z toho důvodu, že nebyly předloženy přímo při kontrole. Žalobce v této souvislosti namítá, že za nepředložení těchto dokladů v době kontroly může být sankcionován pouze pořádkovou pokutou, a polemizuje s metodickým pokynem žalovaného ze dne 1.4.2012.

Žalobce dále ve své argumentaci poukazuje na to, že zákonodárce bohužel nerozlišuje mezi tzv. švarcsystémem, tedy prací na základě obchodního vztahu, jehož dopady nejsou pro společnost natolik závažné, a prací tzv. načerno.

Žalobce dále namítá nepřiměřenost výše ukládané sankce, přestože z jeho strany byly předloženy dostatečné podklady svědčící o jeho majetkových poměrech, z nichž je zřejmé, že výše pokuty 450 000 Kč je pro něj likvidační.

Žalobce také namítá nízkou úroveň společenské škodlivosti jeho jednání a poukazuje na zásadu subsidiarity trestní represe, když žádný ze zákonodárcem deklarovaných zájmů na ochraně před nelegální prací v případě žalobce dotčen nebyl.

Žalobce na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem a ze shora uvedených důvodů se domáhá zrušení jak napadeného, tak jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný předně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že podrobně hodnotil všechny doložené listiny. Pokud žalobce hodlal uzavřít s fyzickými osobami obchodněprávní vztah, měl dodržet všechny zákonné povinnosti. V případě činnosti J. V. a R. V. však znaky takového vztahu nebyly naplněny.

Ve vztahu k výši sankce žalovaný zdůrazňuje, že určení výše pokuty pouze v závislosti na aktuální majetkové a finanční situaci delikventa by přineslo stav, kdy by špatně hospodařící subjekt mohl beztestně porušovat zákony.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného, rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2 tohoto zákona.

Podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální práci rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. Pojem závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce je pak definován jako osobní výkon práce ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů.

Žalobce předně namítal, že žalovaný rezignoval na dostatečné zjištění skutkového stavu a vycházel toliko z toho, že žalobce nepředložil v době kontroly smlouvy či dohody o uzavření pracovněprávního vztahu.

K této otázce ze správního spisu vyplynulo, že při kontrole dne 11.10.2013 někteří z pracovníků na stavbě Golf Jezera sdělili, že zde vykonávají práci pro žalobce. Jednalo se o P. S., J. Z., R. V., J. V. a J. V. a dále P. S., který dle svého vyjádření na tyto pracovníky dohlížel. J. V. přitom inspektorům sdělil, že je u žalobce už potřetí na brigádě a že vykonává pomocné práce. Dále uvedl, že zatím nemá stálou pracovní smlouvu, ale pokud se osvědčí, bude s ním sepsána. Úkoly mu přiděluje a jeho práci kontroluje P. S. Pracovní dobu nemá stanovenou a pouze

plní úkoly, co mu byly přiděleny. Odměnu by měl dostat dne 24.10.2013, přičemž se bude odvíjet od druhu vykonané práce. P. S. uvedl, že na stavbě pracuje od 7.10.2013 na pozici tesaře, je zde na zkoušku a nemá nic písemně sepsané. P. S. mu přiděluje úkoly a kontroluje jeho práci. Informoval ho též o flexibilní pracovní době v případě nepříznivého počasí. Dále uvedl, že od pondělí (tj. 7.10.2013) zde pracoval od 8 do 17 hodin. Odpracované hodiny si zapisuje sám, za práci by měl obdržet odměnu ve výši asi 90 Kč na hodinu. J. Z. uvedl, že zde pracuje od 7.10.2013 na pozici tesaře formou brigády. Nemá nic písemně sepsané, úkoly mu přiděluje a práci kontroluje P. S. Dále uvedl, že pracovní dobu má stanovenou od 8 do 16 či 17 hodin od pondělí do pátku. Jeho odpracované hodiny si pravděpodobně zapisuje P. S. Zatím žádnou odměnu za práci nedostal a ani se s ním nikdo o výši jeho odměny nebavil. J. V. uvedl, že zde pracuje na brigádě od 7.10.2013 a nemá nic písemně sepsané. Úkoly mu přiděluje zaměstnavatel, který kontroluje jeho práci. Pracuje zde od pondělí do pátku od 7 do 17 hodin. Pracovní dobu si eviduje sám a před výplatou pak evidenci předloží zaměstnavateli. Odměnu zatím nedostal, ale po týdnu práce by se měl dozvědět, kolik si vydělá za hodinu práce. Rozpětí by mělo být od 90 Kč do 120 Kč za hodinu práce. R. V. uvedl, že na stavbu nastoupil dne 23.9.2013 a „dnes! (tj. 11.10.2013) by na stavbě měl končit. Práci vykonává na základě ústní dohody se žalobcem, přičemž se jedná o jednorázovou zakázku a první spolupráci. Je podřízen P. S., který mu přiděluje úkoly a kontroluje jeho práci. Dále uvedl, že nedělá chyby, ale kdyby udělal něco špatně, odpovídal by za to P. S. Pracovní dobu má stanovenou od 7 do 17 hodin od pondělí do pátku, v případě nepříznivého počasí končí dřív. Tuto pracovní dobu si rozvrhl sám. Evidence jeho odpracovaných hodin je evidována v pracovním deníku, který vede P. S. Výplatu zatím nedostal, ale měl by dostat odměnu v rozmezí od 90 Kč do 170 Kč za hodinu odvedené práce, asi dne 24.10.2013. Pracovní prostředky i materiál patří žalobci a vlastní má pouze opasek a kladivo. Ochranné pracovní prostředky vyjma oblečení mu poskytl žalobce.

Dne 3.12.2013 se žalobce vyjádřil ke kontrolním zjištěním v tom smyslu, že se všemi výše uvedenými osobami uzavřel pracovněprávní vztah. S P. S. a J. Z. uzavřel dohodu o provedení práce dne 11.10.2013, s J. V. dne 1.10.2013 a dne 11.10.2013. S R. V. a J. V. uzavřel smlouvu o dílo dne 23.9.2013. K tomu žalobce připojil čestná prohlášení výše uvedených osob ze dne 2.12.2013 a kopie zmiňovaných smluv.

Součástí správního spisu jsou dále kopie protokolů z ústních jednání ze dne 16.4.2014, z nichž vyplývá, že všechny shora uvedené osoby potvrdily, že k sepsání smluv došlo až po kontrole nebo si podepsání dohody nepamatovaly. Josef Vrána odmítl, že by jakoukoli smlouvu či dohodu podepsal.

Pokud jde o obsah žalobcem předložených smluv, tak ten byl obecný co do druhu vykonávané práce i odměny a tyto smlouvy měly být podepsány v den kontroly. Jejich podepsání přitom někteří kontrahenti nepotvrdili (protokoly ze dne 16.4.2014, č.j. 3533/9.30/14/14.3-Prot., č.j. 3535/9.30/14/14.3-Prot., č.j. 3533/9.30/14/14.3-Prot., č.j. 3537/9.30/14/14.3-Prot., č.j. 3536/9.30/14/14.3-Prot.). Prvostupňový orgán k návrhu žalobce již neprovedl důkaz výsledkem pana S., paní K. a stavebním deníkem, což odůvodnil tím, že tyto důkazy nemohly přinést takové

skutečnosti, které by se lišily od těch, jež byly zaznamenány v protokolu o výsledku kontroly ze dne 22.11.2013 či v protokolech o ústním jednání ze dne 16.4.2014.

S ohledem na výše uvedené je podle zdejšího soudu zřejmé, že žalobcem předložené smlouvy a čestná prohlášení skutkové závěry prvostupňového orgánu nevyvracejí. Namítal-li v této souvislosti žalobce, že později doložil i řádné odvody za shora uvedené osoby, tak žádné dokumenty prokazující odvod zdravotního a sociálního pojištění se sice ve správním spise nenalézají, nicméně takové později doložené listiny by zjištění týkající se skutkového stavu ke dni kontroly vyvrátit nemohly. Za daného stavu proto není důvodná námitka, že prvostupňový orgán na další dokazování rezignoval, neboť po stránce skutkové bylo zjištěno a dostatečně prokázáno, že v době kontroly při práci na stavbě výše specifikovaní pracovníci žádnou písemnou smlouvu se žalobcem uzavřenu neměli.

Prvostupňový orgán tedy prokázal, že žalobce výše uvedeným osobám umožnil výkon nelegální práce mimo pracovněprávní vztah. O závislou práci se přitom jednalo i v případě R. V. a J. V. Z jejich výpovědí totiž vyplývá, že v době kontroly vykonávali práci pro žalobce v závislém vztahu, a to s ohledem na způsob odměňování, absenci vlastní odpovědnosti, prostředků a materiálů k uskutečnění činnosti. Jejich činnost tak zcela odpovídala definici závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce, podle níž je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.2.2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35, č. 3027/2014 Sb. NSS).

Skutečnost, že žalovaný a prvostupňový orgán vycházeli i z metodického pokynu, je pokud jde o posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí zcela bezpředmětné, neboť závěr, že žalobce spáchal správní delikt na úseku zaměstnanosti, se opírá nikoli o „metodický pokyn“, ale o skutková zjištění, že v době kontroly nebyly se shora uvedenými osobami uzavřeny pracovněprávní smlouvy.

K námitce nízkého stupně společenské nebezpečnosti jednání žalobce soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2008, č.j. 7 Afs 27/2008-46, podle něhož *„kategorie správních deliktů je kategorií trestního práva v širším slova smyslu, tudíž se pro všechny správní delikty, nejen pro přestupky, uplatní povinnost správního orgánu zkoumat nejen naplnění formálních znaků správního deliktu, ale také, zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránka správního deliktu.“* Požadavku na hodnocení materiální stránky deliktu přitom dostal již prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí, neboť na straně 9 svého rozhodnutí uvedl, že *„Takové jednání narušuje pracovní trh a negativně působí na jeho rovnováhu, neboť jsou hrubým způsobem porušena základní ustanovení zákoníku práce. Účastník řízení nejenže poškodil veřejné zájmy České republiky v oblasti daní, pojištění, zaměstnanosti a nezákonného zvýhodňování se na poli konkurence, ale také fakticky zneužíval zájmu výše uvedených osob práci, čímž je poškodil na jejich právech zakotvených v právních předpisech, a to zejména v oblasti odměňování (neposkytnutí odměn za provedenou práci) a ochrany zdraví a bezpečnosti při práci. Možno doplnit, že*

zájemci o práci spravedlivě předpokládali uzavření pracovněprávního vztahu, čímž očekávali zlepšení své aktuální ekonomické situace. S ohledem na uvedené je inspektorát nucen konstatovat, že postup účastníka řízení při zneužívání nelegální práce výše zmíněných osob je velmi společensky závažný, nebezpečný a protizákonný. V takovém případě je nutno označit podnikání účastníka řízení za nepříznivé pro Českou republiku, neboť jde zcela mimo rámec zákonných regulí. Je tak nesporné, že materiální stránka deliktu dosahuje velmi vysoké intenzity.“. Zdejší soud k tomu doplňuje, že v případě nelegální práce se vždy jedná o negativní společenský jev. Shora uvedené fyzické osoby konaly pro žalobce závislou práci, aniž by jim ze strany žalobce byla dána jakákoli ochrana, jež by jim měla standardně příslušet podle zákoníku práce, včetně zajištění nároku na mzdu. Ani námitka nenaplnění materiální stránky správního deliktu tak není důvodná.

Soud se dále zabýval námitkou nepřiměřenosti uložení sankce a jejím možným likvidačním dopadem na žalobce.

Podle § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti tohoto zákona se při určení výše pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Při určení výše pokuty za přestupek podle § 139 odst. 1 písm. f) nebo za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. e) se přihlédne i k výši částek, které je právnická nebo fyzická osoba povinna uhradit podle § 141b odst. 1 písm. b).

Ačkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č.j. 8 As 5/2005-53, č. 1062/2007 Sb. NSS či ze dne 31.3.2004, č.j. 5 A 154/2002-51, č. 773/2006 Sb. NSS). Mezi tyto principy správního rozhodování patří i úplnost, respektive dostatečná odůvodněnost rozhodnutí správního orgánu, která má vliv na její konečnou přesvědčivost. Správní orgán je povinen se při ukládání sankce podrobně zabývat všemi hledisky, které zákon zmiňuje, a je povinen podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl a jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tedy musí být odůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby, že právě tato pokuta odpovídá okolnostem individuálního případu (princip individualizace trestu).

Prvostupňový orgán se výší sankce zabýval na straně 10 a 11 prvostupňového rozhodnutí. Zohlednil jednak závažnost správního deliktu, způsob jeho spáchání, konkrétní okolnosti spáchaného deliktu včetně jeho následků a osobní a majetkové poměry žalobce. Přitom vycházel z registru ekonomických subjektů (kategorie zaměstnavatelů zaměstnávajících 6 až 9 osob), z přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2011 (ztráta 66 411 Kč), přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2012 (ztráta 33 646 Kč), údajů z katastru nemovitostí (u žalobce nebyla evidována žádná vlastnická ani jiná věcná práva). Zohlednil i smlouvu o nájmu nebytových prostor a kupní smlouvy na osobní automobily za kupní cenu 74 000 Kč a 79 000 Kč, doložené žalobcem. Zároveň prvostupňový orgán zdůraznil, že sankce musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele, aby byl naplněn účel individuální a generální prevence.

Žalovaný ovšem výši sankce uloženou prvostupňovým rozhodnutím snížil z toho důvodu, že sankce ukládaná v původní výši byla podle něj pro žalobce likvidační. Nová výše sankce byla žalovaným na straně 7 napadeného rozhodnutí odůvodněna následovně: „Na základě právě uvedeného je odvolací orgán přesvědčen o tom, že k naplnění individuální i generální prevence v tomto případě plně postačí pokuta ve výši 455 000 Kč...která je v souladu se zásadou obsaženou v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, dle níž správní orgán dbá, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“.

Podle soudu se jedná o povšechné, obsahově zcela nenaplněné odůvodnění, jež ukládanou sankci nijak konkrétně neindividualizuje, zejména s přihlédnutím ke zjištěným osobním a majetkovým poměrům žalobce. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného není zřejmé, z jakého důvodu je právě sankce ve výši 455 000 Kč dostačující z hlediska individuální a generální prevence. Není ani zřejmé, proč má žalovaný sankci ve výši 750 000 Kč za likvidační a sankci ve výši 455 000 Kč již nikoli. Stěží pak může obstát obecný odkaz na § 2 odst. 4 správního řádu, když žalovaný nijak blíže nespecifikuje svoji rozhodovací praxi v obdobných případech.

Ukládání sankce je založeno mimo jiné na principu individualizace trestu. Princip individualizace trestu znamená, že správní orgán má srozumitelně účastníku řízení vysvětlit, jaké konkrétní okolnosti vzal při svém rozhodování v potaz a proč mu byla uložena v té konkrétní výši. Odůvodnění takto individualizované sankce musí precizním způsobem osvětlit všechny uvažované okolnosti tak, aby tu nebyla sebemenší pochybnost ohledně výše ukládané sankce, její adekvátnosti a spravedlnosti pro ten konkrétní subjekt. Žalovaný při snížení pokuty z výše 750 000 Kč na 455 000 Kč požadavkům na individualizaci trestu nedostál.

Soud tak dospěl k závěru, že odůvodnění výše sankce provedené žalovaným je nepřezkoumatelné, a proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.r.s.). V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.r.s.). Bude se tedy sankcí znovu zabývat s ohledem na výše uvedené principy a především její výši dostatečně odůvodní.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.r.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 4 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku, dále náklady za právní zastoupení za dva úkony právní služby po 3 100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) a s částkou 1 428 Kč odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je

zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 12 228 Kč. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. března 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu